

buiten dienst

anarchistische krant • 9 februari 2011 • nr. 13 • nederlandstalige versie

Met de alertheid van een wezen
zijn overlijden verwachtend
kijk ik gewoonlijk rondom mij
Misschien is dat waarom
mijn nek een kracht heeft
die mijn lichaam niet evenaart,
en wat verrassend is
is dat ik niet dodelijke munitie
verwacht
uit lege zijstraten
of scharen-
als een stille dood-
maar schitterende blikken
van ogen die ik amper zie
maar die kunnen doen
wat moet gebeuren.

- Iman Mersal

Dagen van woede

De onrust begon in Algerije en verspreidde zich daarna naar Tunesië en Egypte. In die laatste twee landen bleef het oproer niet beperkt tot één regio of één bevolkingsgroep en heeft ze het karakter van een opstand aangenomen. Ook in andere landen in de regio raken de geesten geïnspireerd door de kracht van de woede. De Arabische leiders slapen slecht de laatste tijd. De Westerse media negeerden een hele tijd de gebeurtenissen tot er niet meer naast te kijken viel. De leiders van hier reageerden zo mogelijk nog later en proberen nu met alle macht de meubels (*hun* meubels) te redden en hun belangen veilig te stellen. En zo wordt de opstand nu in hun monden een “democratische protest-beweging” en worden nieuwe bondgenoten gemaakt. Het leger probeert haar kant juist te kiezen zodat ze haar privileges kan houden en wetende dat minstens een deel

van de soldaten eerder naar de opstandige kreten luisteren dan naar hun officieren. De toekomstige Arabische machthebbers proberen ondertussen greep te krijgen op de situatie en zijn nu aan het onderhandelen over hun deel van de taart. Maar democratie of dictatuur; de onderdrukking en uitbuiting blijven, ze nemen enkel een andere (minder brutale) gedaante aan. Dat blijkt uit het verleden (na het ineensinken van de Sovjet-Unie, de militaire dictaturen in Latijns Amerika, franquistisch Spanje... was het daar op vele vlakken *business as usual*) en dat is hoe wij het dagelijks ervaren hier in het democratische Westen.

De nieuwe en oude machthebbers mogen dan volop bezig zijn hun strategische spelletjes te spelen, de opstand is nog geen

verleden tijd. In Tunesië worden nog altijd vuren van woede aangestoken (hoewel ze ons willen doen geloven dat de democratische transitie aan de gang is en de *orde* teruggekeerd is), in Egypte zit de opstand in een cruciale fase (ze moet vermijden dat ze geïsoleerd en uitgeput raakt), in andere landen zien we enkel nog maar een begin van de protesten, voorlopig enkel een mogelijkheid tot een opstand.

Onze handen tintelen en onze harten gaan sneller slaan bij de verhalen die ons van over de Middellandse Zee toewaaien. Een opstand of zelfs de mogelijkheid van, dat is iets wat wij ook willen ontdekken.

De wapens van de opstandelingen

De opstanden en rellen in verschillende Arabische landen zijn gewelddadig, dat staat buiten kijf. De opstandelingen ginder aarzelen niet om in de clinch te gaan met de ordetroepen, om zich te bedienen van het zuiverende vuur om banken, politiekantoren, administratieve gebouwen, supermarkten,... te vernietigen. De leerling-democraten en de journalisten besteden er niet té veel aandacht aan. Voor hen (die zich niet kunnen inbeelden dat iemand ervan zou dromen om te leven in een wereld die niet overheerst wordt door geld) gaat het daar slechts over *excessen, uitbarstingen, frustraties* die niets van zien hebben met de echte volksbeweging die vertegenwoordigd wordt door de *leaders* (al dan niet geïmporteerd uit het buitenland).

Eens te meer maakt de opstand zelf schoon schip met zulke baatzuchtige leugens. De kwestie is niet geweld of geweldloos, de enige kwestie is te weten of het geweld gebruikt

wordt om te bevrijden, om de onderdrukking te vernietigen of daarentegen om de macht te beschermen en te vrijwaren. De politie schiet op de massa om het regime te verdedigen; de opstandelingen vallen de structuren van het kapitalisme aan om zich te bevrijden van haar uitbuitingsjuk. Meer is er niet aan.

Daarenboven zien we nu goed dat de kracht van alle opstand *sociaal* is, en niet militair. De massa's in de straten van Tunis of Caïro hebben zich voorzien van rudimentaire wapens zoals stenen en molotovcocktails (al willen we daar niet mee gezegd hebben dat het overbodig zou zijn om de kazernes en de politiekantoren te plunderen). Hun kracht gaat niet schuil in een superieure vuurkracht, maar wel degelijk in hun vastberadenheid om te vechten, in een verlangen dat nooit volledig gesmoord kan worden in bloed. *Het bewustzijn heeft zich*

gewapend, de handen hebben slechts eenvoudige instrumenten vast.

De huidige opstanden bewijzen eens te meer hoe overbodig de valse debatten over geweld en aanval zijn. Bevrijdend geweld is nodig, zowel tegen personen als tegen structuren, zowel door individuen als door massa's, zowel tijdens een opstand als hier en nu. Bevrijdend geweld is nodig om de ketens van de overheersing te breken. Alleen die het tegenovergestelde beweren, zijn ofwel leugenaars, ofwel idioten.

« Hun kracht gaat niet schuil in een superieure vuurkracht, maar wel degelijk in hun vastberadenheid om te vechten, in een verlangen dat nooit volledig gesmoord kan worden in bloed.

De revolutie van de vrouwen

Revolte in Noord-Afrika. Massale betogingen, rellen met de politie, brandstichtingen, stokken en stenen tegen de machthebbers en diegenen die hen beschermen. Wat daar gebeurt, doet hier ons hart sneller kloppen, brengt de revolte hier alweer een beetje dichterbij. Maar wacht eens, de beelden die ons hier bereiken tellen overwegend mannen. Gelukkig zien we wel af en toe wat groepjes vrouwen, of ergens een moedig meisje dat de retpolitie trotseert, en een noeste oma die met een grote steen sleurt, maar ze blijven spijtig genoeg eerder een uitzondering. De meeste vrouwen op de foto's van het protest die we hier te zien krijgen, lopen daarentegen huilend over straat, beschermd door mannen, het zijn vrouwen die bidden, of die de legermannen kussen. Dat beeld van een onderdanige, hulpbehoevende, zwakke vrouw doet maar al te zeer een oud belletje rinkelen... Waar zijn de strijdvaardige vrouwen naartoe?

Wanneer de imam Ghannouchi, oud rivaal van dictator Ben Ali, na 21 jaar uit Londen naar Tunesië terugkeert viert zeker niet iedereen feest. Hij zet nauwelijks een voet aan Tunesische grond wanneer vrouwen met spandoeken hem meteen laten weten: "Geen islamisme,

geen theocratie, geen sharia, geen domheid". Enkele honderden vrouwen betoogden ook tegen zijn patriarchale ideeën. Ze waren ook actief in de revolte tegen Ben Ali, en wensen nu geen stap achteruit te zetten, weg van hun bevrijding. "We willen een belangrijke boodschap sturen naar de Islamisten, en zeker naar die van de Ennahda beweging [waar Ghannouchi leider van is] – we zullen niet terugdeinzen, we zullen onze rechten niet opgeven", aldus één van hen.

De situatie van vrouwen in de Arabische wereld verschilt van land tot land, de historische ontwikkelingen zijn anders geëvolueerd, de wurggreep van religieuze en familiale tradities is soms wat lossere, en daar weer veel strakker. We kennen de positie van vrouwen in de verschillende revoltes die nu plaatsvinden niet. De feministen van ginder houden zich vooral bezig met lofzangen voor democratie en tegen geweld. Daarbij kunnen we dus niet terecht naar wat we zoeken. Wat alleszinds duidelijk lijkt, is dat er zich nu voor vele vrouwen een dubbel gevecht afspeelt. Een gevecht tegen

de macht, maar ook tegen de paternalistische moraal verwoord door de broers en vaders, die geen vechtende vrouwen dulden, tegen de maternalistische moeders die hun dochters in het huishouden willen houden. Want volgens hen blijven meisjes thuis en gaan ze braaf naar school, ze leren niet hoe een steen recht op je doel te richten. Een gevecht dat daarenboven de kwestie van democratie tegenover dictatuur ver voorbijsteekt. Een smeerlap, verkozen of zelfgekozen, blijft een smeerlap. Welk moment is er beter om die strijd te voeren dan dat van veralgemeende revolte? Wanneer mensen

« Voor vele vrouwen speelt een dubbel gevecht. Een gevecht tegen de macht, maar ook tegen de paternalistische moraal.

in opstand komen, hun eigen mogelijkheden ontdekken, de mogelijkheid om alles overhoop te gooien, kunnen grenzen verzet worden. Bij deze een kleine groet naar grootse vrouwen, ginder en hier.

De machthebbers hergroeperen zich

Om de laatste weken de Westerse media te kunnen volgen, is een neiging tot schizofrenie wel handig. De rest van de bevolking zal regelmatig verward zijn geweest. Wat eerst nog broodrellen heten en niet bijster interessant lijken voor de media, worden opeens demonstraties voor democratie (liefst vreedzaam) en vullen hele kranten. Waar eerst enkel een woedende massa rel schopt, blijkt even later opeens een nieuwe generatie die democratische waarden aanhangt op te staan. Wanneer Ben Ali opstapt in Tunesië, zijn de mensen die nog altijd op straat blijven komen provocateurs en betaalde criminelen. Tot enkele dagen later de media hebben beslist dat niet enkel Ben Ali maar ook andere figuren van het oude regime moeten vertrekken. Opeens zijn de protestacties weer pro-democratisch. De media begrijpen duidelijk niets van opstandige verlangens (verrassing). Dat blijkt ook uit het constant citeren van Facebook en Twitter om de snelle weerklank van de opstanden te verklaren. Terwijl opstanden en revoluties zich ook in pre-internet tijdperken als lopende vuurtjes verspreidden en de gedachten van vele mensen ver of dichtbij besmetten.

De Westerse media houden daarentegen wel van vreedzame betogingen voor democratie en spelen constant met benamingen om een onderscheid te maken tussen wat in dat kraam past en wat niet (en dus ondemocratisch en proregime is). Toegegeven, in Caïro op het centrale Tahrirplein lopen wel wat mensen met democratische aspiraties rond. Slogans worden opeens in het Engels geroepen als een camera in de buurt is, voor de lenzen van fotografen wordt het plein schoongeveegd (is dat de behoefte van een opstand of is het een nieuw regime dat zich aankondigt?) en het internet wordt volgeschreven door mensen met *smartphones* en *twitter-accounts*. Maar een land dat 10 dagen stil ligt en een “oud” regime dat in alle hevigheid terugslaat, en de betere middenklasse (zij die vooral “democratische hervormingen” willen) keert terug naar huis. Voor hen geldt dat het regime van Moebarak toch niet zo slecht was dat ze daarvoor hun centen of leven moeten riskeren. Ondertussen worden op andere plaatsen die heel wat minder media-aandacht krijgen zowel partijkantoren als overheidsgebouwen, zowel politiecommissariaten als supermarkten geplunderd en/of in brand gestoken. De opstand lijkt dan eerder bevrijdend in plaats van democratisch.

De Westerse leiders bleken ook al even gemakkelijk hun kar te keren. Buiten enkele uitzonderingen die misschien dachten dat consequent handelen een politieke deugd is. Frans minister Michèle Alliot-Marie die Ben Ali nog snel repressieve bijstand aanbiedt of Italiaans premier Berlusconi die Moebarak een wijze man noemt. Andere democratische leiders schatten de zaak anders in. Bevriende presidenten worden opeens dictators en samen op de foto lachen is niet meer aan de orde. Enkele landen zijn begonnen met het blokkeren van de rekeningen van Ben Ali. Niets beter dan over de brug te kunnen komen met centen om de nieuwe Tunesische staat te paaïen. Nu de dictatoriale regimes aan het wankelen zijn gebracht, lijkt de democratische optie de minst slechte. De snaren worden gelijk gestemd en de lofzang op de democratie kan beginnen. De Macht heeft altijd de eigenschap gehad dat ze zich snel terug kan hergroepen en de enkele verliezers zijn *collateral damage* (Ben Ali en Moebarak mogen spijtig genoeg niet meer op de koffie). En of het regime zich nu democratisch of autoritair noemt is van minder belang, als het maar stabiel is (lees: de bevolking kalm houdt). Enkel Israël twijfelt nog. De “enige democratie in de regio” voelt zich toch beter op zijn gemak met dictators aan haar grenzen.

Het zijn niet enkel de democratische krachten die de opstanden in hun richting proberen te duwen (met bijvoorbeeld ook ElBaradei, lieveling van het Westen). In Egypte zitten ook de Moslimbroeders te azen op (een deel van) de toekomstige orde. Aan het begin van de protesten reageerden de Moslimbroeders nogal flauw en eerder afwijzend. Toen éénmaal de politie op de vlucht was geslagen, vonden ze die opstand opeens wel een goed idee. En nu lijken ze de protesten rond het Tahrirplein mee te coördineren. Voorlopig lijken ze zich op de achtergrond te houden, misschien omdat de straten niet gevuld zijn met hun aanhangers en misschien om de steun van de Westerse democratieën niet te verliezen. Maar dat kan veranderen wanneer de opstand aan kracht verliest en de machtsgreep binnen handbereik ligt (waarschijnlijk dankzij verkiezingen)...

De opstand heeft nood aan meer zuurstof opdat het vuur zich snel en ver verspreidt. Want nieuwe machthebbers liggen op de loer.

Internationale solidariteit

3 februari. Parijs, Frankrijk // Een niet-aangevraagde samenkost van Egyptenaren aan de Egyptische ambassade in Parijs eindigt met gewonde betogers en een honderdtal arrestaties.

28 januari. Gent, België // Achter de span-doek “Van Tunis tot Gent, leve de opstand” doorloopt een bonte wilde betoging de populaire buurt Brugse Poort. Pamfletten worden uitgedeeld, slogans geroepen in solidariteit met de opstand en verschillende banken krijgen een nieuwe verkleur. “Termont (burgemeester van Gent) – Moebarak, één pot nat”.

25 januari. Parijs, Frankrijk // Er worden pamfletten uitgedeeld in solidariteit met de revolutie en met kameraden die op dat moment vastzitten voor hun strijd tegen de gesloten centra en voor de revolutie, affiches geplakt en slogans geroepen. “Dictatuur, democratie, macht, moordenaar”.

19 januari. Trento, Italië // Het gloednieuwe tankstation ENI (groot Italiaans oliebedrijf) wordt beschadigd. Vijf pompen werden met hamerslagen vernield, de betaalsystemen worden buiten dienst geslagen. Op de ramen verschijnen tags zoals “Van Tunesië tot Nigeria, ENI-AGIP, distributeur van miserie”.

12 januari. Bern, Zwitserland // In de diplomatische wijk van Bern wordt er gepoogd het Tunesische consulaat in brand te steken. Het vuur vat niet en de schade blijft beperkt.

9 januari. Pantin, Frankrijk // In de vroege ochtend vernielt een explosie door een zelfgemaakte brandbom de metalen toegangspoort van het Tunesische consulaat. De Tunesische ambassadeur kiest duidelijk de kant van de macht (verrassing): “De desinformatie van deze laatste dagen over wat er in Tunesië gebeurt, maakt dat alles mogelijk wordt, zelfs deze terroristische daad.”

Zo mooi als de glimlach van opstandelingen

Noord-Afrika in vuur en vlam

**Liefde en moed voor
alle opstandelingen
overal ter wereld.**

**Laten ook wij het vuur
aan de lont leggen.**

De gezichten van opstandelingen zijn het mooiste op aarde. Er bestaat niets in deze wereld dat aantrekkelijker is, dat zodanig vervuld is van hoop. Geen enkele journalist, politiekeer noch religieuze of andere leider kan de schoonheid van de revolte wegvagen of ze begraven onder de speechen zonder plezier of verlangens.

Het is in de eerste plaats deze *schoonheid* die indruk op ons maakt wanneer we horen over de revoltes in het noorden van Afrika. Van in Tunesië tot Libië, van Egypte tot Algerije, ondanks de tientallen doden en de duizenden gewonden en gearresteerden, ruimt de angst plaats voor moed; het verdriet wordt overstegen door hoop; de miserie van het overleven verandert in een levenskreet.

We zouden ons hoofd kunnen breken over de economische omstandigheden in deze landen, over de prijsverhoging van voedingswaren, over de werkloosheid, over de autoritaire regimes en hun politie. We zouden ons hoofd kunnen breken over de vraag waarom, gezien de omstandigheden, de revolte altijd te lang op zich laat wachten; hoe onze tijdgenoten erin slagen om de armoede jarenlang te ondergaan, de onderdrukking te ondergaan zonder de wapens op te nemen om op de politieke verantwoordelijken te schieten, op de bankiers en de bazen. En meer, we zouden kunnen aantonen dat ook hier, in België, steeds meer en meer mensen overboord gesmeten worden, veroordeeld worden tot verrotting in de gesloten centra en de gevangenissen, uitgebuit worden in steeds hardere omstandigheden, dagelijks de autoriteit in al haar vormen ondergaan. We zouden ons hoofd kunnen breken...

Het gejammer moet ophouden. Wij zijn met velen, hier en elders, die vast zitten dankzij deze wereld waar alleen geld belangrijk is, waar onze woningen steeds meer op krotten lijken, waar de industriële vervuiling ons langzaam vergiftigt. Nu het voor

iedereen duidelijk is dat men (degenen die zich van boven op de maatschappelijke ladder bevinden) hun uitbuiting en hun dominantie nog verder zal duwen, praten ze over "economische crisis" en roepen ons op om de verharding van het leven te aanvaarden. Maar zij, zij zijn niet in crisis, integendeel, hun winsten blijven stijgen. En wie moet er daarvoor de prijs betalen, hier en elders?

Natuurlijk, er zijn verschillen tussen *hier* en *daar*, ook al kent de heerschappij van het geld geen grenzen, ook al betekent elk regime, of het nu democratisch of autoritair is, altijd onderdrukking, opsluiting, uitbuiting. Maar de revolte, zij, in al haar schoonheid, doet de verschillen ontploffen. Een afgebrande bank in Tunesië of Egypte doet ons aan een afgebrande brand in Brussel denken; net als de bevrijding van gevangenen door de opstandelingen in Tunesië het met de grond gelijkmaken van de gevangenis muren hier oproept; net als de aanwezigheid van mannen en vrouwen zij aan zij achter de barricade, ons aanspoort om komaf te maken met de onderdanigheid en het patriërchaat.

De revolte wordt niet enkel, en we zouden bijna zeggen *niet zozeer*, gevoed door de miserabele omstandigheden. Neen, de zuurstof van het vuur van de revolte, in alle talen, is een begin van vrijheid, deze onbekende die bijzonder afwezig is in deze wereld, maar die trots weer tot bloei komt tijdens *de daad van het revolteren*. En daar dus, daar kan alles beginnen te veranderen.

Laten we dus de analyses van de politieke specialisten achter ons laten, van de journalisten-ridders-voor-de-democratie, van zij die al klaar staan om de plaats van de Ben Ali's en de Moëbaraks van deze wereld in te nemen. Wij staan simpelweg aan de kant van zij die, in Tunesië, in Egypte en elders weten dat de vrijheid niet de wet noch de sharia is, die geen baas noch regering wensen, die willen proberen om te leven als vrije mensen, omdat ze doorheen de revolte reeds geproefd hebben dat het mogelijk is – en zacht.

Enkele opstandelingen van hier

De vernietiging van de gevangenen

Het gaf ons een hartverwarmend gevoel toen we hoorden dat er duizenden gevangen bevrijd werden en ontsnapten in Egypte en Tunesië. De bevolking die zich tegen een regime of staat keert en diens wortels uittrekt door haar logica te verwerpen en het sociale onderscheid te verbreken. Wanneer de opstanden binnen en buiten de gevangenis zich samenvoegen en zich zij aan zij tegen de bewakers van dit regime keren, kan dit bij ons niets anders dan een warm gevoel geven.

Al generaties lang wordt het uitbuitingsapparaat beschermd door de muren van de gevangenen. Haar schaduw verduistert heel de realiteit en bestraft elk vrij denken en handelen. Onder het mom van 'bescherming van de bevolking' is er een gevoel gekomen dat een wereld zonder gevangenen niet zou kunnen bestaan. Dat een algemeen onderscheid tussen goed en kwaad moet gemaakt worden en de daar aan hangende straffen. De heersende elite (democratisch of dictatoriaal) heeft deze manier van denken tot op zo'n punt beschermd en verdedigd dat het lijkt dat veel mensen geloven dat de bak er is om de mogelijkheid tot leven te beschermen.

Dit brengt ons bij de noodzaak om tijdens een opstand de gevangenen te vernietigen.

Omdat deze een beschermer is van de bestaande orde en nooit voor iets anders gebruikt kan worden dan on-

derdrukking, kan deze maar beter vernietigd worden. Zoals we gezien hebben in de opstanden in Egypte en Tunesië waar de bevolking de deuren van de gevangenen hebben open gezet en de mensen hebben vrijgelaten. Ook tijdens de opstanden in de gevangenen waarbij er gevochten werd tegen de cipiers en overal brand werd gesticht, leek het er op dat hun fundamenten werden aangevallen. Maar ook hier zien we dat de zieke logica van de gevangenis een gastheer in sommigen gevangenen heeft gevonden. Na een oproep van een Tunesische minister om terug naar de gevangenis te komen zijn er meer dan 1500 gevangenen vrijwillig teruggekeerd.

Naast de gevangenen is het ook belangrijk dat zoveel mogelijk staatsinstellingen vernietigd worden. Gezien de instellingen gemaakt zijn door de vijand van de opstand kunnen deze niet gebruikt worden voor een ander doel dan de terugkomst van de staat. Zolang de instellingen in gebruik zijn zal dit de weg naar iets nieuw verhinderen. Niet de commissariaten noch de flikken, niet de stadhuisen noch de burgemeesters, niet de parlementen niet de politiciërs, niet de banken niet het geld. Deze kunnen ons enkel van dienst zijn als ze in as liggen.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Toorts van solidariteit • In Evere wordt een GSM-mast in brand gestoken. De aanval wordt opgeëist met het volgende berichtje *"Moed voor de anarchisten en andere rebellen die op hun weg de gevangenis hebben gevonden, in Griekenland, in Frankrijk en overal elders. Het gevecht voor vrijheid gaat door."*

EU-rot-op • Tijdens een Eurotop in Brussel tarten twee overvallers de hoge veiligheidsmaatregelen. Ze dringen binnen in de gebouwen van het Europese Parlement en overvallen de bank van de Post die zich in die gebouwen bevindt. Beide daders geraken ongestoord weg. Het is al de derde overval in twee jaar tijd in de gebouwen van de Europese machtsstempel. Onkwetsbaar, dacht u?

Niet naar school • In Hannut gaat 's nachts een afvalcontainer van een school in de fik waardoor de gebouwen en ook het dak beschadigd raakten. Wat lucifers zijn altijd een goede remedie tegen de sleur op school. In Jumet worden op de parking van de technische school dan weer twee voertuigen in de fik gestoken, waardoor ook de gebouwen brand- en rookschade oplopen.

Beter kan het niet • 's Nachts rammen onbekenden een voertuig door de voorruit van de juwelierszaak Verbruggen in Sint-Joris-Winge. Daarna steken ze het voertuig in de fik, waardoor de hele goudtempel en nog twee winkels ernaast volledig uitbranden. Geen spoor van de daders en het is evenmin bekend hoeveel en wat er gestolen is.

Wederom een man vermoord door de politie

De trieste reeks gaat door. Eind januari schoot de politie in Anderlues (regio van Charleroi) een man dood. Hij probeerde te ontkomen aan een politiepatrouille toen die opmerkten dat hij in een wagen reed waarvan de nummerplaten vooraan en achteraan niet overeenkwamen. De patrouille riep hun collega's van de regio op om wegversperringen op te richten om de voortvluchtige te grazen te nemen. Wanneer de man op één van die versperringen stoot, opent de politie onmiddellijk het vuur. Dertig kogelinslagen op de wagen, de man zelf wordt dodelijk getroffen door twee kogels in de hals.

De trieste reeks gaat dus door. In december was het Flavien die gedood werd door een juwelier in Tubize tijdens een poging tot overval; in januari was het een inbreker die door de politie van Vorst in Brussel tientallen keren beschoten wordt (hij heeft het wonderbaarlijk overleefd) en nu is het dus Moustapha van 47 jaar die door de politie dood achtergelaten wordt.

We gaan nu niet beginnen schreeuwen over excessen van de politie, noch jammeren over hun moordenaarsbedoeelingen. We gaan niet schandaal schreeuwen omdat handelaarsverenigingen zoals Unizo in Vlaanderen of UCM in Brussel en Wallonië het recht om te doden en zware gevangenisstraffen voor alle dieven eisen; omdat de vakbonden van bewakingsagenten, politie en cipiers *carte blanche* eisen om hun vijanden te bestrijden.

We willen er gewoon aan herinneren dat ze niet moeten doen alsof ze uit de lucht komen vallen wanneer overvallers het vuur openen, wanneer betogers met stenen smijten, wanneer wreckers hun kantoren in de fik steken. In de sociale oorlog tussen de macht en degenen die vrij willen zijn, heeft ieder zijn eigen wapens. Zij hebben de legaliteit, zoveel bluffers als ze willen, controle, gevangenis en het 'recht op zelfverdediging'; wij hebben de creativiteit, de onvoorspelbaarheid en de vastberadenheid om ons niet te laten doen. Nooit zal er wapenstilstand zijn zolang wij het niet moe zijn te verlangen naar de vrijheid en het einde van alle autoriteit.

34.000

Heb je ze gezien, die mensenzee, die 34 000 mensen die in januari door de straten van Brussel getrokken zijn? Ik niet hoor, maar ik heb er toch iets over te zeggen. Ik hou niet van de geur van de kudde en al helemaal niet van de stank van de reactionaire kudde. Dat leger van de 34 000 was zo moedig om... een regering te eisen! Niet dat het belachelijke schouwspel dat de politici nu al maandenlang opvoeren hen ertoe gebracht heeft om het politieke systeem ietwat in vraag te stellen, wat had je gedacht! Ze vragen de politici gewoon om politici te zijn, om die verdomde nieuwe regering nu eindelijk eens te vormen. Ze vragen om... geregeerd te worden! Fatsoenlijk en netjes geregeerd misschien, maar vooral *geregeerd*. Als die mensen zo van stapel lopen over de democratie, dat ze dan op z'n minst coherent zijn met hun opvattingen en dat ze de democratie aanvaarden zoals ze is.

Ze hebben gestemd, ze hebben hun stem afgestaan aan een handvol politici die er nu niet in slagen om tot een akkoord te komen (schijnbaar, want in feite stinkt het naar boerenbedrog: het land wordt momenteel wel degelijk geregeerd en de huidige regering van "lopende zaken" neemt heel wat degoutante maatregelen), dat ze dan ook hun bakkes houden tot aan de volgende verkiezingen. Zo hoort dat in een democratie en het zou dus slechts een minimale coherentie moeten zijn voor deze oprechte democraten. Maar nee, ze zijn naar Brussels afgezakt om te marcheren voor een regering, de mars der kiesvee.

Ik heb ze niet gezien, maar ik ben er zeker van dat er daar slechts 34 000 onnozelaars waren.

Auto's afgebrand • In de dagen nadat de politie in Anderlues Moustapha had doodgeschoten aan een wegversperring, gaan er in verschillende delen van het land auto's in de fik. Een tiental in het Luikse (waaronder een vrachtwagen), een vijftal in het Antwerpse (waaronder een fonkelende Mercedes, BMW en een Porsche) en nog een aantal in Leuven, Moeskroen en Bergen. Daarnaast gingen in de maand januari nog heel wat wagens, luxewagens en bestelwagens van bedrijven in de fik. Vooral in de grenszone boven Antwerpen ging het er heftig aan toe, maar ook rondom het Brusselse en in Luik.

Politiecombi's in de fik • In Gent worden twee politiecombi's die geparkeerd staan op een afgesloten terrein van de Volkswagen-autodealer aan de Leiekaai in brand gestoken. Beide voertuigen van de pakkemannen branden volledig uit, ook twee andere voertuigen die op het terrein staan raken zwaar beschadigd. Eerder in de maand werden naast de Politiekazerne in Lede ook al drie voertuigen in brand gestoken.

Unizo in het donker • Al meer dan een maand zitten de werknemers van Unizo in Gent in het donker. Op nieuwjaarsnacht werden hun ramen en voordeur er immers allemaal uitgeslagen. De Unizo-verantwoordelijke heeft niet het gevoel dat de vandalen hen gevisieerd hebben. Neemt niet weg dat Unizo, de corporatie van winkeliers en handelaars, zich de laatste tijd wel erg deed opmerken. Ondermeer toen ze samen met hun Waalse tegenhanger UCM pleitten voor het recht op doodschieten van overvallers (nadat een juwelier uit Tubize een jonge overvalder afknalde) en voor een striktere vervolging van alle arme zieltjes die het wagen uit hun winkels te stelen.

Rellen in gesloten centrum en gevangenis • De cipiers van het gesloten centrum voor illegalen in Brugge kunnen het niet langer aan. Ze klagen erover dat er voortdurend opstootjes en zelfs opstanden zijn, dat de gevangenen dingen in brand steken en de cipiers te lijf gaan. Sinds het begin van het nieuwe jaar raakten al twee cipiers gewond tijdens die revoltes. Ook in de gevangenis van Ieper maakten gevangenen amok. Ze weigerden terug te keren naar hun cel, maar de tussenkomst van de politie dreef hen terug.

Wordt daar de stormklok van de staking geluid ?

Het interprofessioneel akkoord wordt betwist in de straat

Wordt daar de stormklok geluid ? Actiedagen elke vrijdag, oproep tot algemene staking op 4 maart? De bazen van de socialistische bonden werden voorbijgestoken door hun basis en voelden zich verplicht om nee te zeggen aan het nieuw interprofessioneel akkoord. Want dit akkoord, een bezuinigingspil die deze "regering van lopende zaken" graag in alle stilte had doen slikken, botst sinds begin februari op blokkades van en stakingspiketten aan industriezone's, distributiecentra en winkels rondom Brussel, Charleroi, Namen en Luik. Daarmee worden de stakingen kracht bijgezet die reeds in bepaalde sectoren uitgedbroken waren.

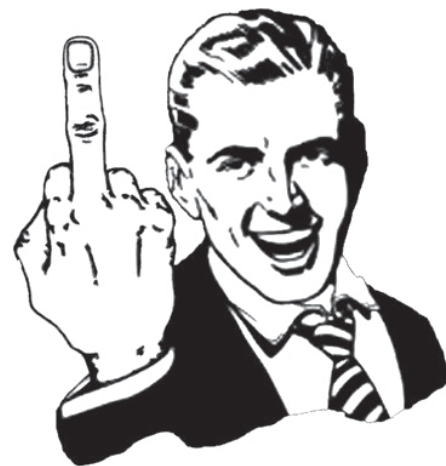
Het interesseert ons maar weinig om de details van dit nieuwe akkoord te becomingentariëren. Het gaat eenvoudigweg om een verzwaring van de arbeidsomstandigheden zowel voor arbeiders als bedienden; over een bevrozing van de lonen voor de komende jaren; over een zoveelste flexibiliseringsronde van de arbeidsmarkt met alsmaar meer preciaire contracten en gesnij in de sociale zekerheid. We kunnen dus stellen dat dit akkoord van dezelfde familie is als wat er in Griekenland, Italië, Portugal, Frankrijk en Ierland onlangs gestemd werd: "*we gaan jullie zwaardert uitbuiten, de tijd van de cadeaus is voorbij.*"

Wij hebben nooit willen onderhandelen over de omstandigheden waarin we uitgebuit worden. In die zin, kan dit interprofessioneel akkoord ons geen reet schelen.

Maar we willen daarentegen wel elke gelegenheid aangrijpen om banden van strijd te smeden met diegenen die de kapitalistische uitbuiting niet zonder morren willen ondergaan; elke gelegenheid aangrijpen om de economie die ons leven verkloot en ons tot slaaf van het geld maakt te vertragen, te blokkeren en te saboteren.

Wetende dat de vakbonden, zelfs als ze zich op dit uur een beetje strijdbaar tonen, altijd de brug zullen zijn tussen de uitbuiters en de uitgebuitenen, zullen we ons ook in dit gevecht achter geen enkele politieke of syndicale vlag scharen. Zoals altijd, zullen we onze eigen strijd voeren, een autonome en zelfgeorganiseerde strijd om het kapitalistische systeem te vernietigen. Wij moedigen dan ook iedereen aan om degenen die beweren in hun naam te praten te argwanen en om vooral zelf op de vragen te antwoorden. Want wil je blijven creperen aan het werk, wil je de eeuwige verliezer blijven in de wedren om geld, wil je verder vergiftigd worden door de industrie en de technologie? Wil je geen tijd hebben voor niets anders dan voor werk?

Laat ons dan de uitdaging aangaan om te vechten tegen *de economie als dusdanig* en bruggen slagen tussen de verschillende gevechten, of die zich nu uiten in de vorm van rellen in de armere wijken, van opstanden in de gevangenissen en de gesloten centra, van bezettingen door sans-papiers en, waarom ook niet, van de *dagen van woede* die momenteel de Arabische landen in vuur en vlam zetten.

Wat kan er nu dan gedaan worden? Wij denken dat we voor alles moeten proberen om met al onze krachten olie op de smeulende vuurtjes te smijten, om het vermogen om strijdinitiatieven te nemen te ontrukken aan de klauwen van politieke en syndicale huichelaars. Laten ons dus weigeren om ons te laten opsluiten op een louter symbolisch actieterrein, laten we de centralisering weigeren. Het is mogelijk om op een diffuse manier te handelen, met andere woorden, overal en op alle momenten, voorbij de voorziene actiedagen, betogingen en mediatieke hoogmissen. Laten we de economie en degenen die ervan profiteren *pijn doen*, de economische circulatie blokkeren en de stekker van de machine uit het stopcontact trekken. Vanuit die conflicten kunnen nieuwe manieren om ons te verenigen ontstaan, vandaaruit kan de verbeelding groeien om een wereld te denken die totaal anders is, een wereld zonder geld noch bazen.

Stop • Vandalen steken 's morgensvroeg een elektriciteitscabine van de spoorwegen in brand aan Antwerpen-Berchem. Deze schone sabotage vertraagde de wedren naar het werk een tijdlang en zorgde er daarenboven voor dat er dagenlang geen goederentransport meer mogelijk was. De aders van de economie zijn kwetsbaar...

Black-out • Op de openingsdag van het Autosalon, een jaarlijkse hoogmis voor toxische uitstoot en milieuverwoesting, valt gedurende meer dan anderhalf uur alle stroom uit. Door een 'incident' in een hoogspanningscabine niet ver daarvandaan valt alle stroom op het Brusselse Heizelplateau (winkelcentra, Atomium, cinema,...) uit.

Vuurwerk • Aan de gevangenis van Gent steken anarchisten op nieuwjaarsnacht een solidair vuurwerk af en roepen slogans tegen de gevangenis en de Staat. De aanwezige politie wordt nadien nog getrakteerd op enkele flessen tegen hun bakkes.

De mannen in witte jassen • Iemand die duidelijk ontevreden was om door de normalistenridders van de psychiatrische instelling in Sint-Joost "behandeld" te worden, steekt zijn kamer in de fik waardoor een hele verdieping van de psychiatriehel uitbrandt.

Italmotors is niet meer • In Wavre is een groot deel van de autodealer Italmotors (van de merken Lancia, Alfa Romeo, Fiat en Nissan) uitgebrand. Tussen de 100 en de 150 voertuigen gingen in vlammen op, de showroom werd vernield, de hangars en ateliers verwoest.

Bankje fik • In Schaarbeek wordt een kwade man opgepakt nadat hij geprobeerd had om de bankautomatenhal van een ING-bank in brand te steken en wat verderop een Mercedes had kapotgemaakt.

Vers van de pers • In Asse, op de parking van de persgroep Roularta Press (lakeien van de macht, zoals alle media) wordt 's avonds een bestelwagen in brand gestoken.

Reïntegratie en bomalarm • In Izel wordt het houtatelier la Renardière in brand gestoken. De hele boel brandt uit. De werkplaats stelde in het kader van justitiële reïntegratie ex-gevangenen en mensen met werkstraf te werk. Niet iedereen wil integreren in dit rotsysteem. In Nijvel worden alle gebouwen van Justitie ontruimd na een bomalarm, de veroordelingsmachine ligt enkele uren stil.

Leugen & laster!

Onlangs werd het *enfant terrible* van de Belgische gevangenis, Farid Bamouhammad, overgeplaatst naar de gevangenis van Andenne. Omdat deze gevangene nooit zijn hoofd gebogen heeft voor de gevangenisautoriteiten, dat hij nooit opgegeven heeft de opsluitingsomstandigheden aan te klagen, wordt hij van de ene gevangenis naar de andere gesleurd. Overplaatsing na overplaatsing, isolatieregime na isolatieregime proberen ze hem te breken, beetje bij beetje, met alle middelen die ze tot hun beschikking hebben.

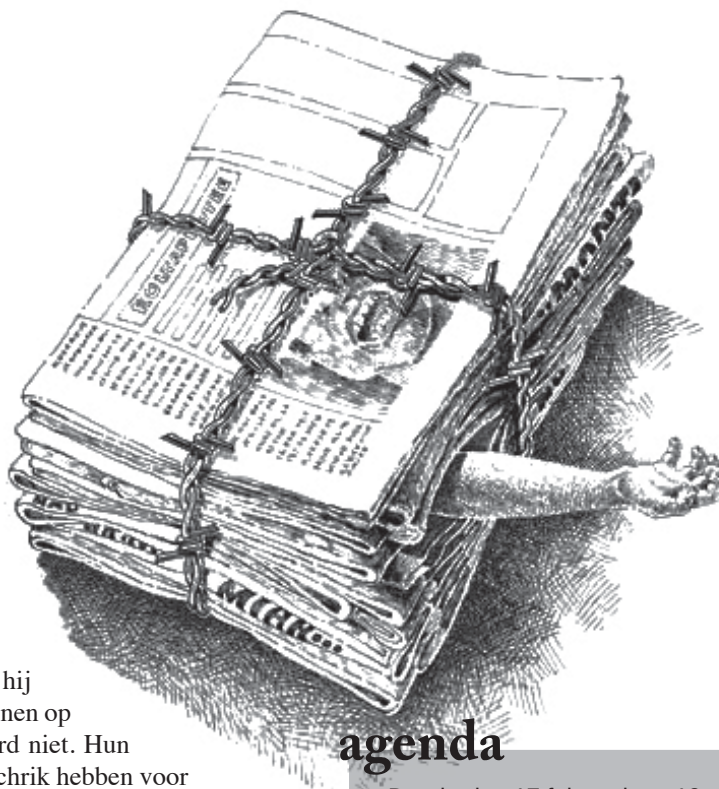
Geen verrassing dus dat ze daar nu ook nog leugen en laster aan toevoegen. Volgens een anonieme bron die vervolgens breed uitgesmeerd werd in de media, die lakeien van Justitie, zouden de andere gevangenen in Andenne bereid zijn om in opstand te komen tegen de aanwezigheid van Farid omdat zijn regime een "gunstregime" zou zijn. Toch moeilijk om aan gevangenen te doen zeggen (vandaar waarschijnlijk de beruchte "anonieme bron") dat het isolatieregime en de zware veiligheidsmaatregelen die aan Farid opgelegd worden een "gunst" zouden zijn. Maar niets is onmogelijk in de wereld van de journalistjes en de opiniekraaiers, alles kan er door de beugel als het is om de belangen van de macht en de machtigen te dienen. Daarenboven stonden gevangenen van Andenne erop om, nog geen paar minuten nadat deze rotreportage op de nationale zenders uitgezonden werd, dit laffe manoeuvre te ontmaskeren. Ze stonden erop de "anonieme bron" onmiddellijk te weerleggen, ondanks de voorspelbare stilte van de media over hun levendig protest.

Intussen verstevigen de cipiers eens te meer hun banden met de schrijftafelmoordenaars door eraan toe te voegen dat ze in staking willen gaan tegen de aanwezigheid van Farid, zoals ze al zoveel malen gedaan hebben.

Maar niet omdat hij zou kunnen rekenen op gunsten, uiteraard niet. Hun reden is dat ze schrik hebben voor de aanwezigheid van Farid. Ze doen het in hun broek voor zijn rebelse en onbuigzame houding, voor zijn minachting voor diegenen die het machtsspelletje van de cipiers meespelen, voor de mogelijkheid dat hij ook andere gevangenen ertoe aanspoort om de berusting in te ruilen voor revolutie.

Daarom zoveel laster tegen Farid, daarom ook zoveel laster tegen alle andere gevangenen van Andenne die ze proberen voor te stellen als vriendjes van de directie en de cipiers. In deze gevangenis van hogere veiligheid staan er immers nog heel wat rekeningen open – van de mishandelingen tot de zogenaamde 'zelfmoord' van de gevangene Alexandre Varga in 2009. Zullen hun leugens en laster volstaan om de gevangenen tegen elkaar op te zetten, om eens te meer de trotse en rebelse gevangenen te isoleren, om de lont te halen uit het kruitvat dat elke gevangenis hoe dan ook is? Wij zullen handelen om dat alles te bestrijden, om moed te geven aan diegenen die de gevangenis en haar cipiers durven tarten, om solidair aan de zijde te staan van diegenen die in opstand komen voor de vrijheid.

Anarchisten langs beide kanten van de muren

agenda

• Donderdag 17 februari om 19u
Discussie rond de strijden en repressie in Chili

Een Chileense kameraad zal komen spreken over de huidige situatie en de strijden die in Chili aan de gang zijn sinds de transitie, waarbij de militaire dictatuur en de politieke oppositie het in 1990 op een akkoordje gooiden. Dit verbond werd verworpen door enkele leden van politico-militaire groepen die beslist hebben om verder te strijden tegen de democratie.

Aan het einde van de jaren 90, beslisten enkele gevangenen om te breken met de autoritaire organisaties en komen samen rond het collectief Kamina Libre. In de jaren 2000 ontwikkelen zich andere vormen van anti-autoritaire strijden, de aanvallen tegen de machtsstructuren vermenigvuldigen zich en het « Mapuche-conflict » wordt heviger. De Staat toont opnieuw haar repressief gezicht met vele opsluitingen en moorden.

Acrata, Groot Eilandstraat 32, Brussel

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek

Elke dinsdag van 16u tot 19u

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com

<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.